

GÖKLERİN HÂKİMİ

GILL LEWIS

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2022
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

Göklerin Hâkimi

Gill Lewis

Özgün adı: Sky Hawk

ISBN: 978-605-188-647-3

© Gill Lewis, 2011

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Oxford University Press'den alınmış olup
Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Selen Ak

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **Deniz Matbaa**

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

GÖKLERİN HÂKİMİ

GILL LEWIS

Çeviren: Selen Ak

Roger

Georgie, Bethany ve Jemma'ya

Giriş

Bu manzaranın dokusu belleğinin derinliklerine istiflenmiş. Dağların üzerinde, akarsuların ivinti yeri gibi dalgalanan hava akımlarını kullanıyor. Altındaki göllere bulutlar ve gün ışığı yansıyor. Bulutlar ve gün ışığı yere düşmüş gökyüzü parçaları gibi vadilerin dört bir yanına saçılmış, uzanıyor. Soğuk kuzey rüzgârı çamların ve fundaların aklından çıkmayan kokusunu taşıyor. Buza oyulmuş vadiler ona rehberlik ediyor.

O, geliyor.

1. BÖLÜM

Osoluk benizli, sıska kızı ilk gördüğümde, ivinti yerinin aşağısındaki yassı bir kayaya uzanmış yatıyordu. Kenardan sarkmış, ellerini derin ve durgun su birikintisine sokmuştu. Sıvanmış kollarının diplerinde ve uzun kıızıl saçlarının suda yüzen uçlarında burgaç burgaç köpükler birikmişti. Nehrin karanlık gölgelerindeki bir şeyi seyrediyordu.

Rob ile Euan bisikletleriyle patinaj yaparak ağaçların arasındaki boşlukta yanımda durdular.

“Neye bakıyorsun, Callum?” dedi Rob.

“Aşağıda biri var,” dedim. “Bir kız.”

Euan nehri daha iyi görebilmek için önündeki çam dalını ittirdi. “Kimmiş?”

“Bilmem,” dedim. “Ama aklını kaçırmış. Orası buz gibidir şimdi.” Yanında biri var mı diye nehri baştan aşağı gözden geçirdim ama kimse yoktu. Kız tek başınaydı.

Nehir hem hızlıydı hem de şiddetli yağmurlardan kabarmıştı. Kaynağını yukarıımızda kalan yüksek ve dar vadideki

gölden alıyordu. Dağ yarıntılarındaki mart sonu karı hâlâ erimemişti. Göl de nehir de buz gibi soğuktu.

“Bizim nehrimize gelmiş,” dedi Rob kaşlarını çatarak.

Kız kolunu iyice derine soktu. Giysisinin kolu omzuna kadar ıslandı.

“Ne yapıyor?” dedim.

Euan bisikletini yere bıraktı. “Ne yapacak, balık tutuyor.”

Kız ani bir hamleyle suları sıçratarak öne atıldı. Doğrulup oturduğunda elinde kocaman, kahverengi bir alabalık vardı. Balık kızın ıslak ellerinde çırpınıp duruyordu. Kız saçını geriye atınca yüzünü ilk kez açık seçik görebildik.

“Onu tanıyorum,” dedi Rob.

Dönüp Rob’a baktım. Yüzü kararmış, haşın bir hâl almıştı.

“Kim ki?” dedim.

Ama Rob çoktan bisikletinden inmiş, kararlı adımlarla nehir kenarından kıza doğru yürüyordu.

“Rob!” diye seslendim.

Kız başını kaldırıp bizi görünce balığı kollarının arasına saklamaya çalıştı. Euan ile birlikte Rob’un peşinden kıyıya koştuk. Hızla akan sular kızla aramızda dar bir kanal oluşturuyordu.

Rob kıza bağırdı: “Iona McNair!”

Kız ayağa fırladı.

Rob bir sıçrayışta yassı kayaya atlayıp kızı kolundan yakaladı. “Sen bir hırsızısın, Iona McNair, tıpkı annen gibi.”

Kız kaygan balığı tutmakta zorlanıyordu. “Hırsızlık etmiyorum!” diye haykırdı.

Rob balığı kızın elinden kaptığı gibi, tekrar nehir kenarına atladı. “O hâlde buna ne demeli?” diyerek balığı havaya kaldırdı. “Burası Callum’un nehri, sen de hırsızlık ediyorsun.”

Herkes bana baktı.

“Ne dersin, Callum?” dedi Rob. “Sizin çiftlikte izinsiz balık tutmanın cezası nedir?”

Ağzımı açtım ama tek sözcük çıkmadı.

“İzne ihtiyacım yok,” dedi Iona tükürükler saçarak. “Olta kullanmadım.”

“Sen bir hırsızsin!” diye bağırdı Rob. “Seni burada istemiyoruz.”

Iona’ya baktım, Iona da bana bakarak gözlerini kıstı.

Rob çırpınan balığı yere atıp, Iona’nın nehir kenarındaki montunun yanında duran naylon poşeti aldı. “Poşetinde başka neler var?”

“Bırak, o benim!” diye bağırdı Iona.

Rob poşeti ters çevirince içinden eski püskü bir çift spor ayakkabı ile yırtık pırtık bir defter düştü. Rob defteri yerden alıp üzerindeki çamuru temizledi.

Iona nehir kenarına atlayıp defteri Rob’un elinden kapmaya çalıştı. “Defterimi geri ver. Bu bir sır,” dedi. Sonra da sanki gereğinden fazlasını söylemiş gibi dudağını ısırdı.

Elleri titriyordu, kolları ve ayakları da soğuktan mosmor kesilmişti.

“Defteri geri ver, Rob,” dedim.

“Evet,” dedi Euan. “Haydi gidelim, Rob.”

“Bir saniye,” dedi Rob. Sayfaları çevirmeye koyuldu. “Saklamaya çalıştığı sır neymiş, bakalım.”

Iona defteri kapmaya çalıştı ama Rob, Iona ulaşamasın diye defteri havaya kaldırarak güldü.

“Sırrın nedir, Iona McNair?” dedi alaycı bir sesle.

Sayfalar esintiyle pır diye açıldı. Kara kalem hayvan ve kuş çizimleri, bir sürü de kargacık burgacık not gözüme çarptı. Açılıp kalan bir sayfada ise gölün koyu gri ve mor tonlarında çizilmiş bir resmi vardı.

Iona zıplayıp Rob’un elinden defteri kaptı. Nehir kenarından yassı kayaya sıçrayarak defteri suyun üzerinde tuttu. “Asla söylemem!” diye haykırdı. “Asla!”

Rob, Iona’ya doğru bir adım attı. “Görelim, bakalım.”

Iona’nın yüzünde sert ve katı bir ifade vardı.

“Boş ver, Rob,” diye bağırdım.

Euan, Rob’u çekip götürmeye çalıştı ama Rob silkinip Euan’ın elinden kurtuldu.

“O büyük sırrın neymiş, Iona?” diye bağırdı Rob. Iona’ya doğru bir hamle yaptı.

Iona kayalıkların üzerinden nehrin öbür kıyısına atlamaya çalıştı. İmkânsız bir atlayıştı bu. Islak kayada ayağı kayınca, paldır küldür öbür taraftaki derin suya düştü. Elinden fırlayan defter havada döne döne hızla akan suya düşüp gitti. Iona dik

GÖKLERİN HÂKİMİ

kıyıya tırmanıp çıktıktan sonra gür çam ormanında gözden kayboldu. Aramızdaki vadiden gürül gürül akan nehir ise defterle birlikte Iona'nın sırrını da alıp götürdü.

2. BÖLÜM

Euan, Rob’a döndü. “Neden böyle yaptın? Kız üçe karşı bir kaldı. Tek başınaydı.”

Rob fundaları tekmeleyip karşı kıyıya baktı. “Babam onun annesi yüzünden işini gücünü kaybetti.” Suratında haşın bir ifadeyle Euan’a döndü. “Kadın babamın parasını son kuruşuna kadar çalıp kaçtı. Bir daha İskoçya’ya adımını atamaz.”

“Aradan yıllar geçti,” dedim. “İona’nın burada ne işi var acaba?”

“Annesi için çalıp çırpmaya gelmiştir,” dedi Rob öfkeyle. “Şu McNairler sağlam pabuç değiller. Babam o kadının yaptıkları yüzünden o aileyi asla bağışlamaz.”

Euan yere tükürüp dik dik Rob’a baktı. “O balıkla ne yapacaksın?”

Rob alabalığı yerden aldı. Balık cansızdı. Gövdesi parlaklığını yitirmişti, gözleri de cam gibi donuk donuk bakıyordu. Rob bana dönüp, balığı montumun derin cebine sokuşturdu. “Nehir senin olduğuna göre, balık da senindir.”

“İstemem,” dedim.

Ama Rob bana bakarak kaşlarını çatmakla yetindi, sonra da kararlı adımlarla bisikletlerin yanına gitti.

“Montuyla ayakkabıları burada kaldı,” dedim Euan’a.

“Bırakalım kalsın,” dedi Euan, Rob’un peşinden giderek. “Geri dönerken koyduğu yerde bulur.”

Euan bisikletine atlayıp Rob’un ardına düştü, çamurlu yolda patinaj yapıp tümseklerden ine çıkma gidişlerini izledim.

Kapüşonumu çektikten sonra üstüne bisiklet kaskımı takıp, eldivenlerimi elime geçirdim. Belki kızı görürüm diye nehrin öbür kıyısını baştan aşağı taradım. Kıyının yukarısındaki vadide göle doğru ilerleyen ufak tefek bir karaltı gördüm. Ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr esiyordu. Yağmur yağacaktı, hissediliyordu. Pedallara basarak Rob ile Euan’ın peşi sıra nehir kıyısındaki dik yoldan inmeye koyuldum ama bir yandan da kızı beklememiz gerektiğini düşünmeden edemiyordum.

Euan ile Rob eski taş ocağının orada beni bekliyordu.

Euan aşağı vadideki köye çıkan maden yolunun kapısını açıp, “Geliyor musun?” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Ben eve buradan, tarlalardan geçerek gideceğim. Daha kestirme.”

Rob ile Euan’ın uzaktaki sokak lambalarının donuk turuncu parıltısına uzanan maden yolunda gözden kaybolmasını bekledim. Gün ışığı hızla azalıyordu. Az sonra hava kararacaktı.